

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร*

THE CORRELATION BETWEEN ACHIEVEMENT MOTIVATION AND SELF-
REGULATION OF PATHOMSUKSA 6 STUDENT SCHOOL IN BANGKAPI
DISTRICT UNDER THE JURISDICTION BANGKOK METROPOLITAN

พัชรียา เรืองรุจี¹ และ อุทัยวรรณ สายพัฒนะ²

Padchareeya Rueangrujee¹ and Uthaiwan Saipattana²

¹⁻² มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

¹⁻²North Bangkok University, Thailand

¹Corresponding Author's Email: Padchareeya.ruea@northbkk.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาระดับการกำกับตนเองของนักเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 360 คน เลือกโดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจซ์และมอร์แกน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .21-.84 และมีค่าความเชื่อมั่น .97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนโดยภาพรวมและรายองค์ประกอบ อยู่ในระดับ มาก ยกเว้นด้านความกระตือรือร้น อยู่ในระดับ ปานกลาง 2) การกำกับตนเองของนักเรียน โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบ อยู่ในระดับ มาก 3) ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูง ($r_{xy}=.842$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับ สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, การกำกับตนเอง

* Received 6 March 2025; Revised 16 March 2025; Accepted 18 March 2025

Abstract

This research aimed to: 1) study achievement motivation levels of students. 2) study the self-regulation levels of students. and 3) study the correlation between achievement motivation and self-regulation of students. The samples of this research were 360 Pathomsuksa 6 students in Bangkok District, under the jurisdiction Bangkok metropolitan. The sample was obtained using the open-table, Krejci and Morgan method. The research tools were item discrimination power of .21-.84 and achievement motivation questionnaire had a reliability of .97. The statistics for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and Pearson's Product Moment Correlation Coefficients.

The research results were found as follows; 1) The achievement motivation of Pathomsuksa 6 students, both overall and in aspect were at a high level, but enthusiastic was at a moderate level. 2) The self-regulation of pathomsuksa 6 students were at a high level. And 3) The correlation between achievement motivation and self-regulation of Pathomsuksa 6 students was at a high level, with a significance level of .01.

Keywords: Correlation, Achievement Motivation, Seif-Regulation

บทนำ

สิ่งที่บ่งบอกว่าประเทศที่มีการพัฒนาแล้วคือ “การศึกษา” เพราะการศึกษาเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม คนที่มีการศึกษาจะสามารถคิดเป็นพึ่งพาตนเองได้และสามารถนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 22 กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

ในปัจจุบันประเทศไทยอยู่ในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม รวมทั้งสิ่งแวดล้อมในบริบทรอบตัว การศึกษาในทุกระดับมีเป้าหมายเพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับการพัฒนาขีดความสามารถของตนเองให้เต็มศักยภาพที่มีอยู่ในตัวของแต่ละบุคคล และจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 14) ดังนั้นการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในด้านการเรียนให้ประสบผลสำเร็จขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน และปัจจัยที่เป็นตัวแปรสำคัญก็คือตัว

ผู้เรียนเอง ดังนั้นการศึกษาควรปลูกฝังบุคลิกภาพด้านการกำกับตนเอง (Self-Regulation) เพราะการกำกับตนเองเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งของการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และถือว่เป็นกระบวนการที่สามารถปรับพฤติกรรมของบุคคลได้อย่างมีระบบและขั้นตอน บุคคลจะใช้มาตรฐานภายในของตนเองจูงใจให้ตนเองแสดงพฤติกรรมและมีการประเมินตนเอง ควบคุมตนเอง จากกระบวนการภายใน (Schunk; & Zimmerman, 1994)

การกำกับตนเอง (Self-Regulation) เป็นกระบวนการที่สำคัญในการทำให้บุคคลสามารถควบคุมความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตนเองด้วยความตั้งใจและฝึกฝน (Bandura, 1993: 134) การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองช่วยให้บุคคลมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง สามารถควบคุมพฤติกรรมในการเรียนรู้ของตนเองได้มากขึ้น สามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง รู้ถึงการใช้กลวิธีในการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีแรงจูงใจในตนเอง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนที่ตั้งไว้ (Zimmerman; & Martinez, 1990) และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การกำกับตนเองส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้น เช่น งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้เรียนที่มีความตั้งใจในการเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีความเครียด และมีความวิตกกังวลในการเรียน จะมีผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (วรารค์ รามบุตร, 2562) นอกจากการกำกับตนเองแล้วผู้เรียนยังต้องมีแรงจูงใจเพื่อให้ตนเองบรรลุความสำเร็จ ซึ่งเรียกว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) คือแรงผลักดันภายในบุคคลที่แสดงออกถึงความต้องการ ความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่กำหนด (ดวงใจ วงศ์เกย, 2566)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นคุณลักษณะที่สำคัญของนักเรียนที่ต้องการจะหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง และพยายามหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาเพื่อนำตนเองสู่ความสำเร็จ (McClelland, 1953) ดังนั้น การที่นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในชีวิตหรือการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้สามารถกระตุ้นให้มีขึ้นในตัวบุคคลได้ สามารถฝึกบุคคลให้รู้จักคิดและแสดงออกเพื่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ และสามารถนำไปใช้ได้ดีกับบุคคลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้อีกด้วย (McClelland, 1987) บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความมานะพยายาม อดทน ทำงานมีแผน ตั้งระดับความหวังไว้สูง และสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้งานสำเร็จ ลุล่วงไปได้ (สุจิตรา โชคเจริญ, 2561)

ผลการศึกษาวิจัยของณัฏฐิยาภรณ์ หยกอุบล (2555) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมาก และงานวิจัยของธี

ระ ยอน (2562) พบว่า การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเช่นกัน จากผลการศึกษาที่กล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญในการประสบความสำเร็จทางการเรียน เพราะนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความปรารถนาที่จะเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ มีความเพียรพยายาม อดทนต่ออุปสรรคเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุด และการที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นต้องเกิดจากพฤติกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ หรือการกำกับตนเอง นักเรียนที่มีการกำกับตนเองจะมีการตั้งเป้าหมายวางแผนการทำงานอย่างเป็นขั้นตอน มีการติดตามตนเอง ประเมินและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ทำให้นักเรียนที่มีการกำกับตนเองนั้นมีโอกาสในการประสบความสำเร็จทางการเรียนสูงเช่นกัน แม้ว่าการกำกับตนเองจะเป็นปัจจัยสำคัญของการเรียนรู้ แต่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตบางกะปิ ยังขาดกลยุทธ์ที่ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบางกลุ่มต่ำกว่ามาตรฐาน

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้พัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2567 ของโรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 1,344 คน (สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร, 2567, น.17)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2567 ของโรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. 1970) โดยทำการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ใช้ขนาดโรงเรียนเป็นชั้นภูมิและใช้การสุ่มอย่างง่ายแบบสัดส่วน (Proportional Simple Random Sampling) ได้จำนวนโรงเรียน 6 โรง และทำการสุ่มจำนวนนักเรียนจากแต่ละโรงเรียน โดยใช้การสุ่มอย่างง่ายแบบสัดส่วน เพื่อให้ได้จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของแต่ละโรงเรียน และเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมต่อการวิเคราะห์มากที่สุด อีกทั้งเพื่อป้องกันความไม่สมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ผู้วิจัยจึงทำการปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างขึ้นร้อยละ 20 ซึ่งรวมกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนทั้งสิ้น 360 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) เพื่อสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) ชื่อสถานศึกษา

ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .29-.84 และได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .95

ตอนที่ 3 ถามเกี่ยวกับการกำกับตนเอง มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .21-.73 และได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .93

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ต่อไปนี้

3.1 ขอนหนังสือจากสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ ถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2 นำแบบสอบถามไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยเมื่อนักเรียนทำแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 360 คน คิดเป็นร้อยละ 100

3.3 นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาดำเนินการวิเคราะห์ตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage)

4.2 วิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.3 วิเคราะห์ระดับการกำกับตนเองของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียน โดยวิเคราะห์จากสถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)

4.5 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน แสดงดังตารางที่ 1
ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน

(n=360)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ความทะเยอทะยาน	3.64	1.03	มาก
2. ความกระตือรือร้น	3.38	1.24	ปานกลาง
3. ความรับผิดชอบ	3.75	1.07	มาก
4. ความอดทน	3.58	1.13	มาก
5. ความเพียรพยายาม	3.57	1.21	มาก
รวม	3.58	1.15	มาก

จากตาราง 1 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 3.58$, S.D. = 1.15) เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ มาก ด้านความทะเยอทะยาน ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 1.03) ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.75$, S.D. = 1.07) ด้านความอดทน ($\bar{X} = 3.58$, S.D. = 1.13) และด้านเพียรพยายาม ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 1.21) ตามลำดับ ยกเว้นด้านความกระตือรือร้น มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$, S.D. = 1.24)

1. ผลการวิเคราะห์ระดับของการกำกับตนเองของนักเรียน แสดงดังตารางที่ 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการกำกับตนเองของนักเรียน

(n=360)

การกำกับตนเอง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. การตั้งเป้าหมาย	3.93	1.06	มาก
2. การวางแผน	3.60	1.16	มาก
3. การจัดการสิ่งแวดล้อม	3.58	1.26	มาก
4. การติดตามตนเอง	3.53	1.19	มาก
5. การประเมินตนเอง	3.58	1.21	มาก
รวม	3.64	1.18	มาก

จากตาราง 2 พบว่า การกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 1.18) เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ มาก ด้านการตั้งเป้าหมาย ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 1.06) ด้านการวางแผน ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 1.16) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 3.58$, S.D. = 1.26) ด้านการติดตามตนเอง ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 1.19) และด้านการประเมินตนเอง ($\bar{X} = 3.58$, S.D. = 1.21) ตามลำดับ

2.ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X) ด้านความทะเยอทะยาน (X_1) ด้านความกระตือรือร้น (X_2) ด้านความรับผิดชอบ (X_3) ด้านความอดทน (X_4) และด้านความเพียรพยายาม (X_5) กับการกำกับตนเอง (Y) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร แสดงดังตารางที่ 3

ตาราง 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียน

(n=360)

ตัวแปร	X	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	Y
1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X)	-	.876**	.924**	.928**	.893**	.929**	.842**
2. ความทะเยอทะยาน (X_1)	-	-	.813**	.812**	.658**	.721**	.706**
3. ความกระตือรือร้น (X_2)	-	-	-	.826**	.750**	.817**	.759**
4. ความรับผิดชอบ (X_3)	-	-	-	-	.780**	.818**	.791**
5. ความอดทน (X_4)	-	-	-	-	-	.858**	.740**
6. ความเพียรพยายาม (X_5)	-	-	-	-	-	-	.834**
7. การกำกับตนเอง (Y)	-	-	-	-	-	-	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับ สูง ($r_{xy} = .84$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกำกับตนเองของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ความเพียรพยายาม (X_5) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกำกับตนเอง อยู่ในระดับ สูง ($r_{x5y} = .834$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความรับผิดชอบ (X_3) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกำกับตนเอง อยู่ในระดับ สูง ($r_{x3y} = .791$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความกระตือรือร้น (X_2) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกำกับตนเอง อยู่ในระดับ สูง ($r_{x2y} = .759$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความอดทน (X_4) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกำกับตนเอง อยู่ในระดับ สูง ($r_{x4y} = .740$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความทะเยอทะยาน (X_1) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกำกับตนเอง อยู่ในระดับ สูง ($r_{x1y} = .706$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัด กรุงเทพมหานคร

โดยรวมอยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง และมีความกระตือรือร้นในการเรียน จึงทำให้ระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับ มาก เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความรับผิดชอบ ด้านความอดทน และด้านเพียรพยายาม มีค่าเฉลี่ยในระดับ มาก ตามลำดับ ส่วนด้านความกระตือรือร้น มีค่าเฉลี่ยในระดับ ปานกลาง

1.1 ด้านความทะเยอทะยาน อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมและสังคมของนักเรียน ที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน สอดคล้องกับการวิจัยของ สุธาสินี ศรีเที่ยงตรง (2553: 109) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ความทะเยอทะยาน อยู่ในระดับ ค่อนข้างมาก

1.2 ด้านความกระตือรือร้น อยู่ในระดับ ปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความสนใจในสิ่งที่ชอบหรือปรารถนาของนักเรียนแต่ละคน บางคนอาจยังไม่ทราบเป้าหมาย

ด้านอาชีพหรือความชอบ ส่งผลให้ขาดความกระตือรือร้นในการเรียนและการทำงาน ไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ ตรีญญา มูลชัย (2555: 6) ที่ศึกษาเรื่อง การกระตุ้นความกระตือรือร้น และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษาในการเรียนวิชาสารเคมีสำหรับยาง พบว่า ความกระตือรือร้น อยู่ในระดับ มาก

1.3 ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลาย ๆ อย่าง เช่น ครอบครัว เพื่อน ครู และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ทำให้นักเรียนใส่ใจต่อการเรียนและงานที่ทำ มีความกระตือรือร้นในการทำงาน ส่งผลให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในระดับ มาก ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับการวิจัยของ พรทิพย์ อุ่นมีศรี และคณะ (2563: 40) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า ความรับผิดชอบ อยู่ในระดับ มาก

1.4 ด้านความอดทน อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การที่นักเรียนพบปัญหาหรืออุปสรรค นักเรียนมีความพยายามในการหาแนวทางแก้ไขปัญหานั้นจนกว่าจะสำเร็จ ยอมอดทนทำงานหรือเรียนหนังสืออย่างหนัก เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ สอดคล้องกับการวิจัยของ ขวเลิศ เทพประดิษฐ์; และ โสภา มะสินาริ (2561: 181-194) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านชีวะสังคมกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต หลักสูตรวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณพบว่า ความอดทน อยู่ในระดับ มาก

1.5 ด้านความเพียรพยายาม อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนนักเรียนไม่ย่อท้อต่องานที่ยาก แม้จะยากเกินความสามารถนักเรียนก็หาทางทำงานนั้นจนสำเร็จ โดยการถามเพื่อน ถามครู หรือสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ เมื่อทำงานที่ยาก ๆ นั้นได้สำเร็จก็จะรู้สึกภาคภูมิใจในความพยายามและความสามารถของตนเอง ส่งผลให้มีแรงบันดาลใจในการตั้งใจเรียนเพื่อให้ผลการเรียนสูง ๆ สอดคล้องกับการวิจัยของ นลิน คำแน่น (2562) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้กลับด้านร่วมกับการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานและเกมพีเคชั่น เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคำนวณและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า ความเพียรพยายาม อยู่ในระดับ มาก

2. การกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัด กรุงเทพมหานคร

โดยรวมอยู่ในระดับ มาก อาจเป็นเพราะ นักเรียนส่วนใหญ่มีการตั้งเป้าหมายในการทำงาน และมีการวางแผนการทำงานอย่างเป็นขั้นตอน ดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ ทำให้ระดับของการกำกับตนเองของนักเรียน อยู่ในระดับ มาก เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ มาก

2.1 ด้านการตั้งเป้าหมาย อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่นักเรียนรู้สิ่งที่ตนเองชอบและสิ่งที่สนใจ จนนำมากำหนดเป็นเป้าหมาย เพื่อเป็นแรงจูงใจในตนเองตั้งใจเรียนและทำงาน เป็นแรงกระตุ้นให้ทำคะแนนสอบได้ผ่านเกณฑ์ทุกวิชา เพื่อให้ผลลัพธ์สำเร็จตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ สอดคล้องกับการวิจัยของ อชิรญา จตุรภัทรไพบูลย์ (2563) ที่ศึกษาเรื่อง การเสริมสร้างเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่นนโดยการให้คำปรึกษากลุ่มพบว่า การตั้งเป้าหมายอยู่ในระดับ มาก

2.2 ด้านการวางแผน อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนให้ความสำคัญกับการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ มีการดำเนินงานตามแผนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน และต่อเนื่อง ดังนั้นจึงไม่ขาดเรียนหากไม่มีธุระจำเป็น หรือถ้าต้องขาดเรียนด้วยเหตุผลใด เมื่อมาโรงเรียนแล้วจะรีบตามงานจากเพื่อน และทำให้เสร็จทันที่ รวมไปถึงเมื่อมีการสอบเก็บคะแนน นักเรียนจะทุ่มเทกับการทบทวนบทเรียน เพื่อเตรียมตัวสอบให้ได้คะแนนสูง ๆ สอดคล้องกับการวิจัยของ นกสร มลิตานาซ (2561) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีมและจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ (สสวท.) ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือในสาระหน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิต พบว่า การวางแผน อยู่ในระดับ มาก

2.3 ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการทำงานของนักเรียน ถ้าบริเวณที่นั่งทำงานมีเสียงดังรบกวนมากเกินไป อาจทำให้นักเรียนไม่มีสมาธิในการทำงาน หรือบริเวณที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอ ทำให้นักเรียนต้องเพ่งตัวหนังสือขณะทำงาน ทำให้ประสิทธิภาพการอ่านหนังสือหรือทำงานลดลง นักเรียนส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญกับการเลือกสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการทำงาน เช่น เป็นสถานที่ที่เงียบสงบ มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่มีเสียงดังรบกวน สอดคล้องกับการวิจัยของ ชัชกริน เจริญศรี (2560) ที่ศึกษาเรื่อง สภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนเกาะจันทร์พิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 พบว่า การจัดการสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับ มาก

2.4 ด้านการติดตามตนเอง อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนมีการสังเกตการณ์ทำงานของตนเองอยู่เสมอ มีการสำรวจข้อบกพร่อง ปัญหาหรืออุปสรรคที่พบจากการทำงาน จุดเด่น/สิ่งที่ควรพัฒนาตนเอง โดยบันทึกจากการส่งงานและข้อเสนอแนะจากคุณครูถ้างานที่ได้รับกลับมามีสิ่งที่ทำผิด นักเรียนจะแก้ไขใหม่ให้ถูกต้อง และจดบันทึกความก้าวหน้าของงานไว้ เพื่อเป็นหลักฐานในการทำงาน ให้สามารถควบคุมระยะเวลาในการทำงานและปรับปรุงการทำงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ได้อย่างทันที่ ไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ จงกลณี ภัทรกังวาน; และสมประสงค์ น่วมบุญลือ (2562) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการวางแผน เรื่อง การจัดการสิ่งแวดล้อมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน พบว่า การติดตามตนเอง อยู่ในระดับ ปานกลาง

2.5 ด้านการประเมินตนเอง อยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนมีการสำรวจตนเองเกี่ยวกับความถนัด ทำให้นักเรียนรู้ว่าตนเองถนัดหรือไม่ถนัดวิชาใด เพื่อปรับพฤติกรรมการเรียนให้เหมาะสมกับความถนัดตนเองมากขึ้น เช่นในวิชาที่ถนัด นักเรียนจะนำความรู้ที่ได้รับไปต่อยอดและเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ๆ และนำไปประยุกต์ใช้ แต่วิชาใดที่นักเรียนไม่ถนัด นักเรียนจดบันทึกประเด็นที่ไม่เข้าใจและนำมาถามเพื่อนหรือครูให้ช่วยอธิบายเพิ่มเติม หรืออ่านหนังสือเพิ่มเติมมากกว่าวิชาอื่น ๆ เพื่อให้คะแนนสอบออกมาดีตามที่คาดหวังไว้ และยอมรับผลลัพธ์จากการกระทำของตนเองเพื่อนำมาเป็นสิ่งที่พัฒนาและปรับปรุงให้ดีขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของ สัมพันธ์ ถิ่นเวียงทอง และคณะ (2561) ที่ศึกษาเรื่อง การผลการประเมินตนเองของนักเรียนโดยใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดร่วมกับการประเมินอย่างทันท่วงที พบว่า การประเมินตนเอง อยู่ในระดับ มาก

3. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกำกับตนเองอยู่ในระดับ สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในช่วงชั้นที่มีการสอบเข้าศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีการคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จตามที่ตนเองตั้งเป้าหมายไว้ ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจภายในตัวนักเรียน ยิ่งนักเรียนมีแรงจูงใจในการประสบความสำเร็จมาก นักเรียนจะยังมีความทะเยอทะยาน มีความกระตือรือร้นในการเรียน ขยันหมั่นเพียร เพื่อผลักดันตนเองไปสู่เป้าหมายทางการเรียนที่ตั้งไว้ ยิ่งนักเรียนมีแรงจูงใจในการประสบความสำเร็จมาก นักเรียนจะยังมีการกำกับตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow, 1970: 35-48) ที่ให้ความเห็นว่า แรงจูงใจของมนุษย์เกิดจากความต้องการ เป็นความต้องการที่ต้องได้รับการตอบสนอง และความต้องการของมนุษย์ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงอาจสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในทางบวก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุจิตรา โชคเจริญ (2561) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน การกำกับตนเอง ความเชื่อ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ผลการวิจัย พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับ สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานครโดยภาพรวมและทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ มาก ยกเว้นความกระตือรือร้นอยู่ในระดับ ปานกลาง

2. การกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมและองค์ประกอบอยู่ในระดับ มาก

3. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตบางกะปิ สังกัด กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกอยู่ในระดับ สูง ($r_{xy} = .842$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่า ทุกองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ในทางบวก อยู่ในระดับ สูง

ข้อเสนอแนะในการนำไปประยุกต์ใช้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขต

บางกะปิ สังกัด กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด อาจทำให้นักเรียนขาดการพัฒนาตนเองที่ไม่ต่อเนื่อง ดังนั้นโรงเรียนควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยเฉพาะด้านความกระตือรือร้นของนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น

2. การกำกับตนเอง ด้านการติดตามตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขต

บางกะปิ สังกัด กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับ มาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด อาจทำให้นักเรียนไม่ทราบสิ่งที่ควรปรับปรุงหรือพัฒนาของตนเอง ดังนั้นควรมีกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ทำงานอย่างเป็นขั้นตอน โดยมีตารางบันทึกความก้าวหน้าและปัญหาอุปสรรคของตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสำรวจและติดตามการทำงาน และสามารถปรับปรุงหรือพัฒนาได้อย่างทันที

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองของนักเรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการนำไปใช้ในการออกแบบการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการกำกับตนเองของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

จงกลณี ภัทรกังวาน และสมประสงค์ น่วมบุญลือ. (2562). การศึกษาพฤติกรรมการวางแผนเรื่อง การจัดการสิ่งแวดล้อม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน.วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, Silpakorn University, 12(5), 229-244.

- ชวเลิศ เทพประดิษฐ์ และโสภา มะสินาริ. (2561). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านชีวะสังคม กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต หลักสูตรวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ. วารสารอินทนิลทักษิณสาร, 13(3), 181-194.
- ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม, 8(1), 85-102.
- ดริญญา มูลชัย. (2555). การกระตุ้นความกระตือรือร้น และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา ในการเรียนวิชาสารเคมีสำหรับยาง. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ดวงใจ วงศ์เกย. (2566). อิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนรู้และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อความสำเร็จด้านการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยนานาชาติเอเชีย – แปซิฟิก. วารสารรัชต์ภาคย์, 18(57), 203-220.
- ธีระ ยอน. (2562). ปัจจัยคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดกำแพงเพชร ราชอาณาจักรกัมพูชา. ใน วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภสร มิลินทานุช. (2561). การพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีมและจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ (สสวท.) ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือในสาระหน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิต. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการศึกษาและการจัดการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นลิน คำแน่น. (2562). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้กลับบ้านร่วมกับการเรียน โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และเกมมิฟิเคชัน เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคำนวณและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ใน วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ อุ่นมีศรี และพัชรินทร์ ชมภูวิเศษ และพงษ์ศักดิ์ ศรีจันทร์. (2563). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25. วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ, 2(2), 27-44.
- วรงค์ งามบุตร. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการบัญชีของนักศึกษาโปรแกรมวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ. ใน รายงานการวิจัย. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

- สัมพันธ์ ถิ่นเวียงทอง; เอื้อจิตร พัฒนจักร และกิตติพศ รบศึก. (2561). การศึกษาผลการประเมินตนเองของนักเรียนโดยใช้การศึกษาชั้นเรียนและวิธีการแบบเปิดร่วมกับการประเมินอย่างทันสมัย. วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ., 11(1), 325-338.
- สุจิตรา โชคเจริญ. (2561). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน การกำกับตนเอง ความเชื่อ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุธาสนี ศรีเที่ยงตรง. (2553). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความทะเยอทะยาน (Ambition) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2567). รายงานสถิติการศึกษา ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร, 17.
- อชิรญา จตุรภัทรไพบุลย์. (2563). การเสริมสร้างเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น โดยการให้คำปรึกษากลุ่ม. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bandura, A. (1986). Social foundations of thought and action: A social cognitive Theory. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1993). Perceived self-efficacy in cognitive development and functioning. Educational Psychologist. 28(2): 117-148.
- Krejcie, R. V. and Morgan, D.W. (1970, Autumn). Determining Sample Size for Research Activities. Educational Measurement, 30(3), 607-610.
- Maslow, Abraham H. (1970). Motivation and Personality. 2nd ed. New York: Harper and Row.
- McClelland, D.C. (1953). The achievement motive. New York: Appleton-Century Crofts.
- McClelland, D.C. (1987). Characteristics of Successful Entrepreneurs. Journal of Creative Behavior, 21(3), 219-233.
- Schunk, D. H., & Zimmerman, B. J. (1994). Self-regulation of learning and performance issue and educational applications. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associate Publisher.
- Zimmerman, B. J., & Martinez-Pons, M. (1988). Construct validation of strategy model

of student self-regulate learning. Journal of Educational Psychology, 80, 284-290.